

FORMANDSTALEN

VED ÅRSSTÆVNET 2004

40 ÅRS JUBILÆUM

Betania, Herning

25. - 26. september

JØRGEN BÆKGAARD THOMSEN

Ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, Jesus Kristus.
1.Kor.3,11.

Der er måske ikke mange, der vil anfægte dette ord, men vi oplever i disse år, at det på flere fronter alligevel er her, den kirkelige debat foregår. Men det er vigtigt, at vi minder os selv og hinanden og alle i kirken om, at vi ikke kan leve af at diskutere eller skændes, men kun af at opbygges på grundvolden. Det er let nok at fortabe sig i uenighed og kirkepolitik – men det kan altså ende med fortabelse.

Grundvolden, hvad er det? Det hedder her, at det er Jesus Kristus. Grundlæggende er det altså sandt, når mennesker hævder, at vi ikke tror på en bog, men på en person. Kristentroen er ikke en række nøje fastlagte spilleregler, som vi må se at komme til rette med i livet, hvis vi vil have evigt liv. Kristentroen er forankret i Jesus Kristus som Herre og Frelser. Alt hænger på hans død og opstandelse for os. Og kristen tro er ikke en antagelse af, at det nok er sandt, men er en overgivelse til Kristus. Forkyndelsen af Jesu død og opstandelse for os er det helt centrale for kirkens liv, og for os som bevægelse.

Alligevel kalder vi os ikke Kirkelig Samling om Jesus, men Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse. Modsiger vi så ikke os selv?

Nej, langt fra. Vil man lære nogen at kende, må man være sammen med dem og lytte til dem. Vil man lære den levende, treenige Gud at kende, så må man være sammen med ham og lytte til ham. Det sker ikke ved at lytte til tidens ideer og strømninger, men ved i og ud fra gudstjenestens fællesskab at bøje sig ind under hans ord, som er rakt os i Bibelen og kort samlet i kirkens bekendelse.

Vi må fastholde, at Bibelen er vores kilde til viden om Gud og menneske. I en luthersk kirke kan det

ikke være anderledes.

I denne sensommer er spørgsmålet om vielse og velsignelse af homofile igen kommet frem, i denne omgang foranlediget af, at statsministeren indvilgede i at modtage Landsforeningen af Bøsser og Lesbiskes pris "Årets laks". Den efterfølgende debat har været skarp. Især har et par af Folkekirkens biskopper været meget kontante i beskrivelsen af præster, der ser sig forpligtet på Skriftens ord, når det gælder synet på homoseksuelt samliv. Skarpest var vel biskop Hvas' bemærkning i Kristeligt Dagblad den 9. september. Han skrev om det, han kalder "den kirkelige højrefløj", at "skriftklogskaben altid har været forlenet med sin egen uanfægtede hårdhertighed, naturligvis begrundet i skrifthenvisninger. Det fortæller Det Nye Testamente sin blodige historie om".

En kirkelig samtale bliver mere end vanskelig, hvis den ikke må benytte sig af skrifthenvisninger, selvom biskoppen har ret i, at de ikke må dække over hårdhertighed. Sådanne markante udtryk giver os grund til eftertanke. Og vi må tage det til os og se på vore egne hjerter. Men samtidig er det klart, at dersom hårdhertigheden består i vor fastholden af Skriften, så må vi afvise kritikken - og spørge om problemet ikke snarere er, at der er skriftord, biskoppen ikke vil høre.

Men både biskop Hvas' udfald og biskop Lindhardts nedgøren i Kristeligt Dagblad af præster med vores indstilling til tjenesten må vel føre til overvejelse af, om de kan anses for at være rette vejledere for præster og lægfolk.

Det forlyder, at biskopperne her i efteråret skal drøfte et ritual for velsignelse af registreret partnerskab. En egentlig vielse er vel ikke lige forestående, men indførelsen af et mere eller mindre autoriseret ritual for velsignelse vil – efter det, vi kan se - være et skridt på vejen.

Det er en meget alvorlig sag, hvis Bibelens klare ord helt skal tilsidesættes - men det første, skæbnesvangre skridt i denne sag blev allerede taget med biskoppernes accept i 1997 af en gudstjenstlig markering af homofilt samliv. Det er alvorligt for kirken, og det er et alvorligt svigt overfor dem, man foregøbler en velsignelse.

Vi glæder os over, at Indre Mission, Luthersk Mission og andre klart i denne forbindelse har meldt et bibelsk standpunkt ud, og selvom Indre Mission netop har besluttet at gå alene om en underskriftindsamling, vi ser frem til, at vi alligevel kan finde sammen igen i denne sag i "De otte", i forlængelse af den i fællesskab udsendte rapport i 1996: "Kærligheden glæder sig ikke over uretten". Den er der megen grund til at tage frem igen.

Grossbøl-sagen har optaget sindene i over et år. Det ser ud til, at der nu bliver nedsat en præsteret. Vi er spændte på, hvem der bliver dommere – og denne spænding afspejler også noget af Folkekirkens nød: At udfaldet af sagen kan afhænge af lodtrækning om, hvem der skal være dommere.

Men vi ser frem til, at sagen i det mindste bliver ordentligt belyst.

Kan man være præst i Folkekirken uden at tro på Gud? Mange lægfolk har spurgt sådan. Og de fleste har selv svaret nej. Sandheden afgøres ganske vist ikke af et rundspørge eller af et flertal, men her afspejler det en berettiget undren.

Spørgsmålet er også blevet vendt: Kan en præst ikke komme i tvivl? Men det er et ganske andet spørgsmål i henseende til Grossbøll-sagen. For jo: En præst kan komme i tvivl. Både om sig selv og om Gud. Men Grossbøll har ikke givet udtryk for tvivl men for, at han ikke tror på en personlig Gud eller på Jesu forsoningsværk. Det er selve kirkens grundlag, han fornægter med sine udtalelser.

Spørgsmålet om stat-kirke forholdet er også oppe igen, bl.a. foranlediget af ovennævnte sager. Vi må da sige, at vi har en besynderlig kirkeordning, der kun har kunnet fungere, så længe politikerne holdt sig fra kirkens indre liv og i udpræget grad har taget hensyn til kirkefolkets ønsker og tarv.

Der er i historien – som biskop Lindhardt for nylig gjorde opmærksom på – eksempler på politisk indblanding i kirkens liv, især med menighedsrådsloven 1903 og lovændringen i 1947, der åbnede adgang for kvindelige præster. Det skete begge gange trods udbredt modvilje i kirkelige kredse, men vigtigere er, at ordningen med kvindelige præster har nytestamentlige ord imod sig. Især det er vigtigt. Vi har brug for at orientere os ud fra Skriften, hvis vi vil være kristen kirke.

Vi har arbejdet noget med stat-kirke problematikken. Der er fordele ved den nuværende ordning, hvor Folkekirken omfatter størstedelen af befolkningen og har meget bred berøringsflade, men der mærkes en stigende politisering i kirken. Flertallets ønsker og kravet om politisk korrekthed sættes så højt, at det kan overskygge bundetheden til Skriften.

Kommer adskillelsen af kirke og stat? Mange synes tilfredse med den nuværende ordning, men debatten er i gang, og det er umuligt at forudsige, hvor den fører hen. Folkekirkens største problem er dog, at størstedelen af dens medlemmer ikke tager del i dens liv og tilbedelse og tilsyneladende heller ikke deler den tro, de er døbt på. Dette forhold ændres ikke ved en grundlovsændring eller en række konferencer, men alene ved at Guds Ånd får indgang hos mennesker gennem bøn, forkyndelse og et liv med gudstjeneste, skriftemål og nadver.

Internt i bestyrelsen er der sket en del ting i det forgangne år. Hartvig Wagner har længe ønsket at blive afløst på formandsposten, og som en nødløsning faldt det så i min lod at overtage den. Som ny næstformand har vi valgt sognepræst Karsten Christensen, Harboøre.

Der skal på dette sted lyde en stort tak til Hartvig Wagner for det meget store og utrættelige arbejde – vi andre kunne somme tider blive trætte – du har udført gennem årene, og vi glæder os over, at du har indvilget i at blive i bestyrelsen. Takken skal også gælde din hustru, Marie, som også gennem årene har båret en stor del af dagens byrde og møje. Tak for din indsats ved møder og stævner, og for dit engagement i arbejdet! Tak til jer begge.

Vi har også skiftet kasserer. Leo Dalum Christensen har gennem mange år varetaget denne funktion. Det er nok en noget utaknemmelig post bare at skulle holde rede på pengene for os, men vi føler, at du har gjort det ud fra et engagement i KSBBs arbejde. Leo har ønsket at blive frigjort fra hvervet, da han nu har selvstændig virksomhed, som kræver al tid og alle kræfter, men vi takker dig for en meget uselvisk og omhyggelig indsats gennem årene og ønsker Guds velsignelse over jer begge, Lisbeth og Leo.

Og så glæder vi os over, at Knud Erik Tobiasen fra Spjald har indvilget i at overtage kassererhvervet. Det er lige sket, og vi skal se at få fundet frem til gode arbejdsgange. Vi byder Rosa og Knud Erik Tobiasen hjerteligt velkomne i fællesskabet.

Vi har naturligvis kontakt til forskellige beslægtede arbejdsgrupper i vore nabolande. Det skal jeg ikke gennemgå her, Opgaverne er fordelt, så det er andre, der i første rækker plejer disse kontakter, og det er man velkommen til at spørge nærmere til om lidt.

Hans Olav Okkels overtog i 2003 hvervet som redaktør af vores blad, Kirkelig Information, som netop er udkommet med et jubilæumsnummer i anledning af, at det i dette efterår er 40 år siden, at det lille skrift, der satte det hele i gang, udkom. Det hed Kirkens Ja og Nej. 11 præster kaldte til besindelse på Kirkens væsen og virke. Det vandt genklang hos mange – og modsigelse hos andre. For mange blev skriftet et kald til besindelse, og dets frugter er mange. KSBB er kun én af frugterne. Men vi ser det som vores opgave fortsat at ”modvirke forvirringen, uklarheden og splittelsen i folkekirken, for at den kirke, vi er døbt ind i, bedre må fremtræde som det, den efter sin bestemmelse er: Guds kirke i vort folk” (fra Kirkens Ja og Nej). Til det arbejde beder vi om hjælp og inspiration.

Vejen frem den kan vi ikke se!

”Herren giver jer
ulykkesbrød og trængselsdrik;
men din vejleder vil ikke mere holde sig skjult.
Med egne øjne skal du se din vejleder.”

Es 30,20

Gud siger ikke, at vi skal se vejen - men vi skal se vores vejleder - Jesus og det ord han har talt.
Ham skal vi følge, hans ord skal vejlede os!

Jørgen Bækgaard Thomsen
Formand for Kirkelig Samling